

Anden, der har udtalt sig med Udførlighed derom end det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds; jeg har ikke ellers hørt nogen Udtalelse, som skulde oplære mine Begreber om, hvorledes vi skulde komme til de af mig nævnte 3 å 4 Punktter. Er dette nu ikke Meningen? Jeg forudsætter her et Enten — Eller, enten skal man have en Armee, der skal prøve paa at forsvare Riget, naar det bliver overfaldet, eller ogsaa skulle vi have en Armee, der ikke skal have dette som sin Hovedopgave, nok som sin Op-gave, men ikke som sin Hovedopgave. Nu betragter jeg dette Sidste som det, man egentlig vil, nemlig forsvare Riget, og saa siger jeg: Saa maa de være fattede paa at gaa til en meget større Sum end den, der hidtil har været forlangt, og den ærede Krigsminister har jo ført os saa ypperlig ind paa denne Vej. Jeg skulde huske meget fæll, om det ikke er 2 Millioner Kroner, som den ærede Krigsminister har stillet i Udsigt, at det Udfast, som her ligger paa vort Bord, yderligere vil føre med sig, og saa tør jeg dristig sige, at, naar det kommer til Udførelse, vil det nok medtage et Par Millioner til. Dette tør jeg saameget dristigere sige, som det i 1867 paa det Bestemteste blev fremhævet og fastholdt af Ord-føreren, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Jønger), at Udgifterne til Hæren til-lands og tilvands i Fredstid ikke vilde komme til at overstige 4 å 5 Millioner Rd. Men, mine Herrer, vort Forsvar har kostet os gjennemsnitlig omtrent 8 Millioner om Aaret siden 1867; sæl-gelig kan man regne ud, at, naar man til de 8 Millioner lægger det, som Krigsministeren fore-flaar, saa vil man komme til en Extraudgift af — jeg antager, at jeg kan sige med et rundt Tal — 10 Millioner. Dette er jeg vis paa ikke er nogen Illusion; det vil blive Virkelighed. Det kan være, at jeg befinder mig i en Illusion; men for mig staar det saaledes, at, vil man have almindelig Bærnepligt og dygtige Soldater, der have Tillid til deres Befalingsmænd og Tillid til sig selv, saa vil det koste — lad os sige — 20 Millioner. Saa tror jeg paa det; men saa skal man ikke byde os en kort Uddannelse, det beder jeg mine Venner forlade mig. Men hvormange høyrstede Salemaader vi end have hørt om de unge Menneskers Uddannelse paa 6 Uger, og at de blive flinke Soldater og meget mere øvede end Andre i længere Tid, saa tror jeg ikke derpaa. Sa, mine Herrer, jeg er en af disse Sex-Ugers-Kandidater, jeg har faaet min første Uddannelse i 6 Uger, og da jeg kom til Kompagniet, hvor der var nogle ældre, som vare 6 Uger længere fremme end jeg, og jeg blev indrangeret mellem dem, saa lod det til, at vi, som vare komne sidst, vare de Flinkeste. Men hvad der især vakte min Forsbaufelse, det var, at da det ældre Mandskab, som havde ligget i Garnison tre Aar i Kjøbenhavn, blev stillet paa Linie med os til Exercits,

saa sagde vore Befalingsmænd, at de maatte skamme sig for de unge Mennesker, thi disse vare ganske anderledes raske Folk, og jeg skal bekjende, at det var ligeved, at Hovmodsdjevelen var faret i mig; og havde bragt mig til at tro, at det var sandt. Men jeg skal sige til Hæren for mine ældre Kammerater, at, da vi kom paa Balpladsen, fik jeg meget snart haandgribeligt Bevis paa, at det var en Illusion. Dette har jeg bevaret i frisk Minde og som en Støtte for min Tankegang og Overbevisning, som det ærede Medlem ikke kan omstøde, — iøvrigt med al mulig Agtelse for Militsvæsenet. Jeg tror, at det ærede Medlem for Skanderborg Amt's 2den Valgkreds (N. Jensen) har været ligesaa flink en Soldat som jeg, men jeg har det forud for ham, at jeg har deltaget i Krigshaandværket; havde det ærede Medlem gjort dette, kunde det nok være, at han saae Sagen paa en anden Maade. Min Bebreidelse rammer derfor ikke det ærede Medlems Tankegang, og jeg betvivler ikke hans Sindelag for en god Hæer, men hans Kjendskab dertil turde jeg maaste betvivle. (S. Madsen: Jeg har været med i Krigen, og jeg har dog den samme Anstuelse som han). Der er et andet Medlem her til Venstre for mig, der tilraaber mig, at han ogsaa har været med i Krigen og dog er af en anden Mening end jeg, men jeg siger dertil „Gen Svale gjør ingen Sommer“; det ærede Medlem maa forlade mig, det kan være Bevis nok for det ærede Medlem, men det er ikke Bevis nok for mig. Det ærede Medlem maa forlade mig, at jeg er saa forstøffet i mine Meninger; jeg hører ham ellers med Forsnøielse, og vi kunne ellers godt gaa sammen, men i dette Stykke maa jeg trække paa Skuldrene og gaa min egen skæve Gang, mere over paa den militære Side, end det ærede Medlem. Er det altsaa det, man vil, en veluddannet Hæer, saa siger jeg: saa lader os holde os ganske andre finantzielle Tal for Die end dem, der foresvare os her. Men saa kommer det Næste: Hvis man nu gaar til en veluddannet Armee, bestaaende af alt Danmarks vaabendygtige Mandskab, tør man saa stole paa, at det ærede Medlem for Randers Amt's 2den Valgkreds (N. P. Jensen) og hans Kammerater kunne forsvare os? Det er dette, jeg ligeledes gjerne vil vide, naar jeg skal gaa til saa store finantzielle Operationer. Jeg forudstikker den Bemærkning for ikke at blive misforstaaet, at mit finantzielle Kniberi gaar ikke længere end til den Sikkerhed, man kan have i enhver anden Ting. Jeg vil gjerne have Sikkerhed paa Haanden, naar jeg skal give Pengene ud. Dersom jeg kan faae Sikkerhed for, eller dersom der i alt Fald er Rimelighed for, at vi ligeoverfor den Fjende, vi Alle have for Die, ligeoverfor den Magt, som vi nærmest tænke os kan blive vor Fjende i Fremtiden, kunne have Udsigt til selvstændig at forsvare os, naar vi gjøre saa store finantzielle Offre, saa skyder jeg dem ikke fra